

řitelka, nevyjádřivši se v určené lhůtě o dlužníkově návrhu projevila s navrhovaným zrušením exekuce mlčky souhlas. Nesejde na tom, že první soud dlužníkův návrh na zrušení exekuce zamítl, a že teprve rekursní soud vyhověl návrhu na vyloučení zabavených předmětů z exekuce, neboť zřeknutí se rekursu vymáhající věřitelkou do usnesení vyhovujícího návrhu dlužníkově platí pro veškeré řízení opravné (§ 472 c. ř. s. a § 78 ex. ř. — srov. rozh. čís. 5771 a čís. 11.269 sb. n. s.).

Čís. 13488.

Příslušnost podle § 91 j. n. jest odůvodněna, i když bylo žádáno jen o určení, že v rámci zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu i hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobceva onou hypotekou krytých uspokojením ze zavazené nemovitosti.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1934, R I 225/34.)

Žalobou, zadanou na soudě, v jehož obvodu byla nemovitost, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo určeno, že mu přísluší věcné (zástavní) právo k nemovitému statku na základě kauční hypoteky do výše 300.000 Kč. Soud první stolice vyhověl námitce místní nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Důvody: Žalobce se domáhá jen určení, že mu přísluší věcné (zástavní) právo k nemovitému statku na základě kauční hypoteky do výše 300.000 Kč, kteréžto právo mu žalovaný odpírá, tvrdě, že záruka platila jen do 31. prosince 1932, z čehož následuje, že podle stanoviska strany žalované zástavní právo zaniklo. Jest proto přípustné, by u soudu podle § 91 j. n. se žalobou domáhající se zástavního práva bylo spojeno i žádáno o určení, že v rámci tohoto zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu a hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobce onou hypotekou krytých a to výhradně uspokojením z nemovitosti. Že tu jde vlastně o žalobu určovací jest s hlediska příslušnosti nerozhodné, neboť § 91 j. n. v tomto směru nerozeznává a žalobou určovací lze se domáhati též věcného práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť se žalobce v žalobní žádosti domáhá určení, že nároky jeho tam uvedené spadají do rámce kauční hypoteky do výše 300.000 Kč vložené na nemovitosti a proto rekursní soud správně usoudil, že příslušnost dovolaného soudu jest podle § 91 j. n. odůvodněna, i když bylo žádáno jen o určení, že v rámci uvedeného zástavního práva přísluší žalobci proti žalovanému jako osobnímu a hypotekárnímu dlužníku právo na úhradu určitých nároků podle tvrzení žalobceva onou hypotekou krytých a to uspokojením ze zavazené nemovitosti. Pro řešení otázky místní příslušnosti soudu,

o niž tu jediné jde, jest nerozhodno, zda jest určovací žaloba přípustná a pokud jest snad odůvodněná, a proto se těmito vývody dovolacího rekursu nelze zabývat.

Čís. 13489.

Neprováděl-li okresní soud exekuční v Praze výkon zájemného popsání svršků jako soud k výkonu zájemného popsání podle zákona povolany, nýbrž jen jako soud povolujícím procesním soudem podle § 36 druhý odstavec, prvá věta j. n. dožadany, jest procesní soud výlučně příslušný k projednání a rozhodnutí sporu o nepřipustnost zájemného popsání podle § 37 ex. ř.

Ustanovení § 46 odstavec prvý j. n. neplatí, byla-li žaloba odmítnuta a limine fori pro nepřipustnost soudu, u něhož byla podána.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1934, R I 343/34.)

Krajský soud civilní v Praze povolil zájemné popsání svršků a dožádal o výkon okresní soud exekuční v Praze. Proti žalobě o nepřipustnost výkonu zájemného popsání, zadané na exekučním soudě v Praze, vznesla žalovaná námitku věcné nepřipustnosti, již soud prvního stolu vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřipustnosti. Důvody: Žalující strana domáhá se žalobou nepřipustnosti výkonu zájemného popsání provedeného na svršky ve smyslu § 1101 obč. zák. Prvý soud vyhověl námitce věcné nepřipustnosti soudu míně, že žaloby podle §§ 35—37 ex. ř. jsou připuštěny jen za předpokladu exekuce nejméně již povolené, že běží tu o případy výčetmo vypočtené, na něž nelze obdobně rozšiřovati i jiné případy, o nichž se ustanovení exekučního řádu nezmiňují, že proto řešiti jest jen otázku, zda zájemné popsání svršků jest exekucí pokud se týče úkonem v některém období po povolení exekuce následujícím, a že v tomto směru, jak vyslovuje výnos min. spravedlnosti ze dne 6. března 1902 čís. 4121 nemá zájemné popsání povahu exekuce zajišťovací, nýbrž pouhého zatímního opatření. Soud rekursní sdílí též toto stanovisko soudu prvního, které jest v souhlase i s judikaturou i vědou (viz sb. n. s. čís. 8131 a 11.128), že zájemné popsání vnesených svršků považovati jest za prozatímní opatření. Avšak právě se zřetelem na tuto okolnost jest při zájemném popsání šetřiti ve smyslu § 402 ex. ř. obdobně ustanovení o řízení exekučním, a tudíž i obdobného použití norem § 37 a násl. ex. ř. (rozh. sb. n. s. čís. 8131 a 11.128). Jest též přihlédnouti k tomu, že, jak vysloveno bylo v rozhodnutí sb. n. s. čís. 5199, poněvadž zájemným popsáním jest zákonné právo zástavní přesně zjištěno, může, jakmile jsou splněny další předpoklady každého exekučního řízení, t. j. průkaz řádného titulu exekučního (§§ 1 a 7 ex. ř.), přistoupeno býti podle § 264 prvý odstavec ex. ř. přímo k povolení prodeje, takže strana, již svršky byly neprávem zabaveny, má na tom eminentní zájem, by proti nepřipustnosti případného prodeje svršků těch se bránila tvrdíc k zájemně sepsaným svrškům práva výkonu exekuce nedopouštějící. Může proto důvodně zajisté domáhati se i nepřipustnosti výkonu zájemného popsání prostředky v exekučním řádu